

SIARD

kostel sv. Cyrila a Metoděje

Číslo 3, ročník 31

www.farnostzidenice.cz

vychází 19. května 2024

Jak jsem se šel pověsit

Jednoho dne jsme se s kamarádem rozhodli, že je třeba změnit náš život a půjdeme se pověsit. Pod skálou jsme si vybrali dvě cesty vzhůru, které může zvládnout i náš pan farář. Následovala chvíle přípravy, ke které patří pohádka o princezně a drakovi, aby se dračí smyčka uvázala správně. Toto je jedna z věcí, které jsem se naučil těsně po mateřské školce jako zdatný pionýr. Nadešla chvíle, kdy bylo třeba vydat se vzhůru vstříc dobrodružství. První lezl kamarád, obdivoval jsem jeho odvahu svěřit se do mých rukou. A v tu chvíli mi to došlo - on mi věří, že ho budu dobře jistit a že nedovolím, aby v případě nouze upadl a polámal se. Už má nějakou zkušenost s mým jištěním. Bůh mi věří, protože mě zná o mnoho víc než kdokoli jiný. Dokonce i já sám. Nedávno mě otec biskup pověřil novou službou v diecézi. Nebojte se, všechna dosavadní ustanovení zůstala v platnosti. Než jsem ji přijal, trochu jsem se zdráhal, ale Bůh mě přesvědčil, že ví, komu to svěřil. Jednou jsem povzbuzoval posluchače, aby se nebáli přijmout dary, které jim Pán chce dát. A tom momentě mi zazněl důvěrně známý hlas: „A proč ty odmítáš, co po tobě chci?“ Usvědčen Hospodinem jsem znovu řekl: „Ano, kamkoli mě pošleš, půjdu.“ Když jsem to pondělní dopoledne visel na skále, uvědomil jsem si, že mám dost přátel, kteří mě jistí svou modlitbou, radou a pomocí. Už se těším na to, až se zase půjdu pověsit na skálu.

Co kdybychom poděkovali čas od času za ty, kteří nás jistí, a nezapomněli na to, že i my jsme těmi, kteří mají jistit druhé svou přímluvou a pomocí?

K radostnému životu z víry vám žehná P Beneš, farář*

Jubilejní rok

Příští rok bude jubilejní rok. Motto jubilea je „Poutníci naděje“. I my se chceme stát poutníky naděje a vyrazit do města Říma. Brzy budete vyzváni k odpovědi na otázku: „Chcete se i vy s námi vydat na pouť?“ Sledujte ohlášky, aby vám informace o poutích (mládež i farnost) neunikly. Na jubilejní rok se chystá duchovní obnova dle přípravného materiálu k Jubilejnímu roku 2025, „Nauč nás modlit se. Prožívání Roku modlitby v přípravě na Jubileum 2025“.

ZPRÁVY Z DIECÉZE

23. května 2024 v 17 hod. se uskuteční v Knihovně Biskupství brněnského (Kamenná 36) **beseda o putování do Santiaga de Compostela**. O své zážitky z cesty plné osobních zázraků se rád podělí poutník František Kroutil.

23. května 2024 se také uskuteční **Moravská pouť seniorů na Hostýn**. Přihlášky a informace: info@spokojenyse-nior-klas.cz; telefon: 730 805 857.

31. května 2024 se koná jedinečná **seznamovací akce pro single katolíky** z Brna a nejbližšího okolí v sále pod kostelem Panny Marie Pomocnice křesťanů u Salesiánského střediska mládeže v Brně-Žabovřeskách. Program začíná od 18:00 v sále a přilehlých společných prostorách, od 18:30 bude v kostele mše svatá s promluvou jáhna Jana Špilara, celebruje Mons. ThLic. Václav Slouk, probost Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně. Délka trvání: do 02:00 (1. června). Doporučené věkové rozpětí: 30–50 let. Záštitu převzal: P. Vladimír Záleský, děkan brněnský. Je nutná registrace. Více informací lze nalézt na webu: www.kdejsi-plavuzatebou.cz.

11.–13. června 2024 se uskuteční **Nábožko na Mamre** formou výletu dětí navštěvující náboženství pro 5. až 9. třídu. Připravený je program na téma evangelizace. Děti zažijí duchovní program, poznají Mamre, zasoutěží si a společně poznají i jiné děti z děkanátu. Program bude od 9:00 do 15:00, v ceně je společný oběd. Cena za jedno dítě je 150 Kč. Více infor-

mací P. Jan Patty Pavlíček – 720612426, janpattypavlicek@gmail.com.

13. června 2024 v 18:00 bude v kostele sv. Michala v Brně sloužena **mše svatá za lidi bez domova**. Zve Komunita Sant'Egidio.

V rámci dotačního řízení na podporu projektů na evangelizaci byly podpořeny dva projekty naší farnosti: venkovní výstava o historii našeho kostela a posezení u příležitosti slavnosti sv. Cyrila a Metoděje.

Brněnské Centrum naděje a pomoci připravuje v termínu **15.–19. července 2024 kurz Být sama sebou**. Tento týdenní kurz je určený pro dívky ve věku 12–17 let. V kurzu se s dívkami zaměřujeme na témata, která bývají někdy pro rodiče v komunikaci s dospívajícími náročná. Věnujeme se tématům zaměřeným i na otázky, jak zodpovědně přistupovat k sexualitě, otázkám rozvoje osobnosti a jak budovat dobré vztahy. Přihlášky a informace na stránkách www.cenap.cz.

NOC KOSTELŮ 2024

V pátek 7. června 2024 proběhne v našem kostele tradiční Noc kostelů. Můžete se těšit na několik hudebních vystoupení všech našich farních hudebních uskupení, na výstup do zvonice, na seznámení se s programy pro děti a mládež, na dílničky pro děti a na spoustu dalších aktivit, které v průběhu večera budou probíhat. Pozvěte také sousedy, přátele či kamarády, kostel je otevřený hlavně pro ně. Kostel bude otevřený od 16:00 do 23:00. Více informací o programu Noci kostelů

nejen v našem kostele najdete na webových stránkách www.nockostelu.cz.

Za přípravný tým se na vás těší Josef Veselý ml.

NAROZENINY CÍRKVE

Slavnost Seslání Ducha svatého, to jsou vlastně narozeniny církve. V ten den se církev zrodila z Ducha svatého. Znáte staré obrazy zobrazující tuto událost? Maria je tam uprostřed apoštolů jako na rodinných obrázcích matka uprostřed dětí. Čekají na příchod Ducha svatého a vzývají ho: Přijď, Duchu svatý. Zrození církve nebyla žádná pokoutní událost. Sběhli se k ní lidé osmnácti národností: Parthové, Médové, Peršané, Římané, Elamité, Řekové, celý středomořský svět vypočítává svatý Lukáš ve Skutcích. I dnes, kdy jsme zvyklí myslet mezinárodně, obchodovat mezinárodně, i dnes je představa firmy, která se hned po svém vzniku uchytila v osmnácti státech, představou impozantní. Hned při zrodu církve se začíná ve světovém formátu. „Muži všech národů pod nebem byli při tom“ – říká svatý Lukáš. To tedy byli apoštolové skvělí propagandisté, to museli do ulic s chytrou reklamou, že dokázali takové davy svolat dohromady. Jenže ve skutečnosti apoštolové se nerozběhli do ulic, ale naopak. Lidé se sbíhali k nim, k domu, kde byli pohromadě. Lidé se ptali, co se to tu děje, co to vše má znamenat. Zde máme odpověď na otázku účinnosti křesťanství ve světě. Sebehlučnější propaganda, podnikavá akce, bohaté investování peněz do rozhlasu, filmu, televize, novin, jakékoli křiklavé hlásání evangelia neobrátí svět. Jen tenkrát, když se v církvi něco děje, něco, co jinde ve světě kolem není, totiž, když

v ní působí Duch lásky, to jediné svět udiví. Pak se lidé sami ptají, co se to děje. A tenkrát je kázání církve účinné a lidé je slyší. Za časů Petrových se ptali lidé všech jazyků, co se děje. A všichni se cítili stejně srozumitelně osloveni tím, co se dělo v mladé křesťanské obci v duchu bratrské lásky. Za časů Jana XXIII. lidé celého světa, lidé všech jazyků se také ptali, co se to děje v katolické církvi, že přestala exkomunikovat, odsuzovat, zatracovat, ale má pro všechny otcovská slova lásky.

Dnes slavíme slavnost Seslání Ducha svatého. Dobře rozvažujme tyto svatodušní události. Církev, ve které se neděje nic pod vedením Ducha, církev, která taktizuje, úřaduje, propaguje víc, než miluje, ta svět neobrátí. Církev, která se opírá víc o moc a peníze než o Ducha, ta svět neobrátí.

Máme o čem rozjímat nad narozeninami církve. Apoštolové byli tenkrát pohromadě. Nevymýšleli plány, ale měli se mezi sebou rádi a společně volali: „Přijď, Duchu svatý.“

To stačilo, že svět slyšel, že se obrátil. Čiňme i my podobně, žijme v lásce, pomáhejme si – a svět i dnes nás uslyší.

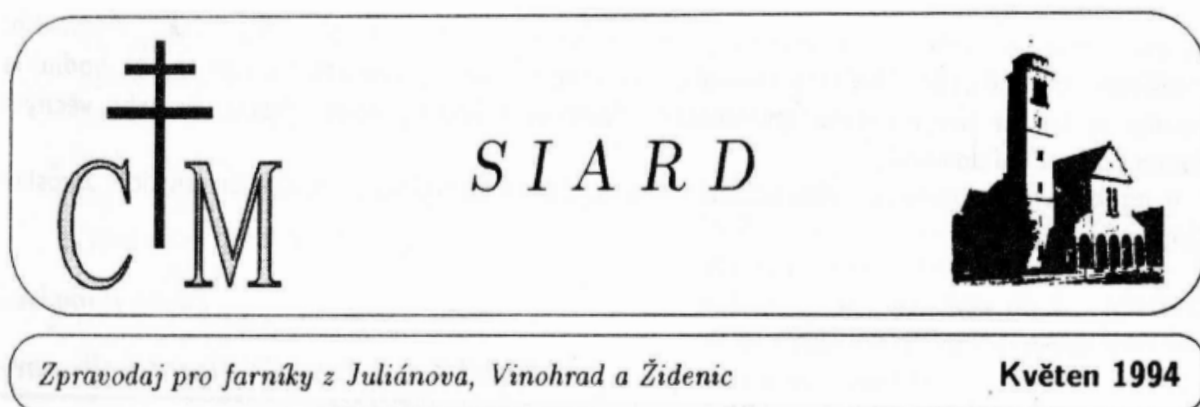
*P. Ladislav Simajchl
Cestou do Emauz, cyklus B*

30. VÝROČÍ SIARDU

V dubnu 1994 vyšlo nulté číslo Siardu, našeho farního zpravodaje. Postupem času se při práci v redakční radě vystřídal řada farníků, kteří se snažili navázat na obětavou činnost prvních členů, zejména pak na nenapodobitelné pracovní nasazení Ing. Václava Koláře. Letos tedy Siard slaví 30 let svého trvání a stále hledá cesty, jak informovat farníky o významných a zajímavých událostech ze života farnosti. Přejme mu dostatek čtenářů, přispěvatelů i dalších příznivců, především pak hojnost Božího požehnání a inspirace od Ducha svatého pro tuto službu.

S podnázvem Zpravodaj pro farníky z Juliánova, Vinohrad a Židenic vycházel Siard víceméně pravidelně každý měsíc, přinášel informace o dění ve farnosti, diecézi i církvi, propagoval připravované akce, připomínal významné osoby a události z dějin naší farnosti, farní kroniku, nechybělo duchovní slovo a další zprávy. První květnové číslo vysvětlilo i pojmenování Siard.

redakce

...

Slovo na úvod

Náš farní zpravodaj ponese jméno SIARD. Co je to za jméno; jaký vztah má k naší farnosti?

Siard je jméno světce, opata premonstrátského řádu. Byl pátým opatem kláštera, který zakladatelé nazvali „Zahrada blažené Marie“. Klášter se nacházel ve Frísku (Mariengarde) v diecézi Utrecht. Svatý opat Siard zemřel roku 1230.

Toto řeholní jméno také obdržel mladičkový novic premonstrátského kláštera v Nové Říši František Nevrkla. Jakou spojitost s židenickou farností má tento mladý kněz - premonstrát? Přichází sem nadšený v roce 1938 s odvahou sloužit Božímu lidu. Někteří z Vás si na něho vzpomínají. Okupace ČSR hitlerovským Německem si vyžádala nevinné lidské oběti. V koncentračním táboře v Osvětimi umírá i pět novoříšských kněží, mezi nimi nejmladší Siard ve stáří 32 let. Stalo se to 25.2.1943. Na paměť tohoto kněze byl pojmenován jeden ze zvonů na věži našeho kostela, jedna židenická ulice (odbočující z Jílkovy) a na řeholním domě „Norbertinu“ byla umístěna pamětní deska.

Žijeme ve společenství se svatými v nebi; ať jejich blízkost Bohu inspiruje i naše sblížení a tento zpravodaj ať slouží jako jeden z prostředků.

J. Bernard Salka O.Praem.

BLAHOPŘEJEME

V dubnu tohoto roku jsme si připomněli životní jubileum našeho bývalého farníka a primicianta **P. Davida Ambrože** (50 let), který v současné době působí jako vojenský kaplan Praporu nasaditelných sil Rakovník.

Poslední dubnovou neděli také oslavil výročí narození (70 let) dlouholetý židenický varhaník a zpěvák **Ing. Josef Loub**.

Oběma jubilantům blahopřejeme a vyprošujeme Boží požehnání do dalšího životního putování.

redakce

POUŤ DO FATIMY

Portugalské městečko Fatima je jedno z nejznámějších katolických poutních míst ve světě.

Má asi 13 000 obyvatel, leží v okrese Santarém ve středním Porugalsku, 123 km severně od Lisabonu a 187 km jižně od města Porto. Stalo se známým poutním místem poté, co se tu v roce 1917 třem dětem – pasáčkům zjevila Panna Maria. K prvnímu zjevení došlo během první světové války 13. května 1917, když sourozenci Jacinta a Francisco spolu se sestřenicí Lucií pásli dobytek v Cova da Iria, kde jejich rodiče vlastnili pastviny. Podle svědectví dětí stála Panna Maria nad dubem zalitá sluneční září. Předpověděla konec války a pomoc všem, kteří se k ní obrátí v modlitbách. Zjevení pokračovala až do října, vždy třináctého dne v měsíci, ve stejnou dobu. Při posledním zjevení 13. října 1917 se na místo zjevení vypravilo 70 tisíc

lidí, na základě tvrzení dětí, že toho dne se stane zázrak, aby všichni uvěřili. Zázrak se opravdu stal a tato událost je známa jako Sluneční zázrak. Hustě pršelo, v poledne se mraky roztrhaly a odhalily slunce v podobě matného disku, rotujícího po obloze a zářícího nad celým okolím různými barvami světla. Poté se slunce oddělilo od oblohy a vrhlo se po klikaté dráze k zemi. Nakonec se vrátilo na své místo a lidé, kteří byli před tím promočení, byli zcela suší. Katolická církev uznala pravost zjevení ve Fatimě v roce 1930. Jedním z velkých ctitelů Panny Marie Fatimské byl i papež Jan Pavel II., který sourozence Jacintu (zemřela r. 1920 ve věku 10 let) a Franciska (zemřel r. 1919 ve věku 11 let) prohlásil za blahoslavené v roce 2000 a 13. května 2017 byli prohlášeni za svaté papežem Františkem. Třetí z nich, Lucie, řeholním jménem Sestra Maria Lúcia od Ježíše a Neposkvrněného srdce, byla portugalskou karmelitkou a zemřela 13. 2. 2005 ve věku 97 let. Její beatifikační proces začal 13. 2. 2017 a 22. 6. 2023 ji papež František prohlásil za ctihodnou. Všichni jsou pochováni ve Fatimě.

Naše putování do Fatimy pod vedením otce Petra začalo mší svatou dopoledne v pátek 12. dubna v našem židenickém kostele. Vyprošovali jsme požehnání na cestu pro sebe i pro ty poutníky, kteří se nemohli zúčastnit mše svaté z důvodu ještě pracovních povinností. Odlet jsme měli z Vídně ve večerních hodinách a do poutního místa jsme dorazili kolem jedné hodiny v noci místního času.

Druhý den v sobotu po snídani jsme se vydali na prohlídku míst, která jsou spojena

se zjevením Panny Marie. V místech, kde se zjevovala Matka Boží, se nachází bazilika Panny Marie Růžencové, jejíž základní kámen byl posvěcen 13. května 1928 a kostel vysvěcen 10. 10. 1953. Zde jsou hroby všech tří vizionářů. Ve dnech 13. května a 13. října, tedy ve výročí začátku a konce mariánských zjevení, navštíví Fatimu kolem milionu lidí. Ročně se návštěvnost pohybuje kolem čtyř milionů poutníků. Naproti této bazilice je postavena jedna z architektonicky nejmodernějších církevních staveb současnosti 21. století a čtvrtá největší stavba křesťanské církve na světě, bazilika Nejsvětější Trojice, vysvěcená v roce 2007. Můžete sem vejít dvanácti dveřmi, což odpovídá dvanácti apoštolům a Ježíši Kristu (hlavní brána 64 m²). Mezi oběma kostely je největší církevní náměstí na světě. Každý večer se na náměstí u zbudované kaple Zjevení, která se nachází přesně v místech, kde se dětem zjevila Panna Maria, modlí poutníci růženec v různých jazycích a potom následuje světelné procesí se svítícím křížem a osvětlenou sochou Panny Marie za doprovodu velkého množství poutníků se svícemi.

V sobotu jsme měli mši svatou v kapli Anděla míru, v podloubí baziliky Panny Marie Růžencové. A protože jsme měli mezi sebou moc šikovného mladého varhaníka, pocházejícího z naší farnosti, neměli jsme díky němu tichou mši svatou, ale slavnostní, doprovázenou hrou na varhany a zpěvem, na závěr mše svaté s radostí a chválou jsme si zazpívali i píseň Madono, dobrá Madono.

Odpoledne jsme spolu s poutníky z farnosti Týniště nad Orlicí, s kterými jsme se potkali, prožili křížovou cestu na okraji Fatimy ve

Valinhos, v místě, které se proslavilo zjevením Panny Marie 19. srpna 1917 a 1. a 3. zjevením anděla strážného Portugalska v roce 1916 (nazývaného též Anděl míru). Druhé zjevení anděla se událo u studny blízko domku Luciiny rodiny. Další putování pokračovalo směrem do Aljustrelu, kde s pietou opatrují rodné domky vizionářů, které jsme navštívili, setkali jsme se i s paní, jejíž tatínek byl bratranec Františka.

V neděli jsme spolu s poutníky z celého světa slavili mši svatou na největším církevním náměstí na světě, v místech zjevení na Cova da Iria. Po mši svaté jsme odjeli do hlavního města Portugalska Lisabonu.

První, čeho si určitě většina turistů v Lisabonu všimne, je vysoká socha Ježíše, která se tyčí na protějším břehu města, kam se lze dostat trajektem a dále až k soše busem nebo i pěšky. Stavba sochy Ježíše probíhala od roku 1949 a dokončena byla 1959. Celý monument měří 110 m, podstavec měří 82 m, socha měří 28 m. Stavba je umístěna na 133 m vysokém útesu, takže Ježíš shlíží na město a řeku Tejo z nadmořské výšky 243 m. Výhled na město a na most Ponte Vasco da Gama, který je nejdelší v celé Evropě, byl opravdu úchvatný. Dalším zážitkem byla jízda starou historickou tramvají, která po centru Lisabonu jezdí od roku 1914, a zajímavostí je, že pouze tyto historické tramvaje zvládnou extrémní kopce lisabonského terénu, které mohou dosahovat až 14% stoupání. Opravdu, byl to zážitek, a pokud někdy navštívíte Lisabon, určitě se touto historickou tramvají svezte.

Po prohlídce Lisabonu jsme se tramvají a metrem dopravili na letiště do hotelu

na nocleh a po brzké snídani již v 6 hodin vyrazili na odbavení naší zpáteční cesty. Kolem čtvrt na devět místního času jsme odlétali zpět do Vídně.

Naše poutní putování končilo a nám bylo trochu smutno z blížícího se rozchodu. Každý z nás se vracel do svých starostí i radostí a do svých povinností. Podnikli jsme dalekou cestu na místo, které přináší radost a pokoj, místo, na kterém se setkáte s Bohem i s Pannou Marií, připomenete si její poselství, aby v celém světě byla šířena úcta k jejímu Neposkvrněnému srdci, její výzvu k modlitbě jako cestě ke spáse duší a ve stejném smyslu volání po pokání a obrácení. Připomínat si zjevení Panny Marie pomáhá k lepšímu pochopení Boží přítomnosti v lidských osudech, vyzývá nás, abychom věřili, že zlo nebude mít poslední slovo. Panna Maria ujistila pasáčky: „Na konci mé Neposkvrněné srdce zvítězí.“ Z Fatimy přichází i poselství postavit Boha do středu svého života. Díky za organizaci této nádherné pouti patří našemu panu faráři otci Petrovi. Velké díky.

Doleželová Jitka

OKÉNKO DO SVĚTA (21)

ZASVĚCENÝ ŽIVOT V JIŽNÍ AFRICE (LCCL)

Požehnaný čas velikonoční letí velice rychle. Stejně tak čas v jižní Africe. Na konci mého prvního roku působení mě jeden brácha vyprovokoval k počítání, v jaké komunitě nebo zemi (z těch našich tří států – Eswatini, Lesotho a Jihoafrická republika) jsem strávil nejvíce času. Jsou to zajímavá

čísla: z těch prvních 365 dní služby jako provinciál jsem strávil 105 dní v provinciálním domě (Johannesburg, JAR), 50 dní mimo provincii (návštěvy nebo setkání v přilehlých afrických zemích) a 40–45 dní v každé ze 6 našich dalších komunit (Cape Town 2, Eswatini, Lesotho, Walkerville – Ennerdale v provincii Gauteng u Johannesburgu).

Jedním z nejzajímavějších setkání byly 4 dny v březnu na roční valné hromadě představených řeholníků z jižní Afriky (JAR, Namibie, Botswana, Eswatini). Setkání bylo perfektně připravené (představeným řeholníků je mladý provinciál P. Sipehelele, OFM – minorita františkán). 64 účastníků (řeholníci, řeholnice nebo kněží) zastupovalo asi 2 200 řeholníků (700 mužů a 1 500 žen), kteří žijí a působí v těchto zemích. Kvůli rozloze a velkým vzdálenostem je to jediné pravidelné roční setkání, od roku 1993. Oficiální název je LCCL (Leadership Conference of Consecrated Life) a tématem tohoto setkání bylo „Vyzařovat společně naději“ (Radiating Hope Together).

A co mohou dělat tady na jihu Afriky řeholníci společně? V těch 30 diecézích a 4 zemích se nachází pět arcidiecézí. Sdílejí pět společných předsevzetí – Pretoria (práce pro uprchlíky a migranty), Durban (práce proti xenofobii, která je živá také v církvi), Bloomfontein (práce na lepší komunikaci mezi řeholníky, tam je to na začátku), Cape Town (pastorace mládeže) a Johannesburg (Laudato si jako hnutí). Zajímavá je iniciativa z Eswatini (jediná diecéze v tomto malém království) – u příležitosti 110. výročí evangelizace v zemi řeholníci jako skupina navštěvují

o nedělích postupně všechny farnosti (je to naplánované od března do října 2024) a přibližují své povolání farníkům. Samozřejmě většinou katolíci moc dobře nevědí (kromě řeholního oděvu), o co se přesně jedná v řeholním životě...

Co toto setkání znamená pro mě osobně? Byl jsem zvolen do řídicího výboru (10 členů), který má na starosti koordinaci, propojování sítě řeholníků, zastupování při různých akcích a hlavně animovat 14 různých sektorů: katolickou péči o nemocné, školy, komunikaci, síť proti obchodu s lidmi, evangelizaci, ekumenismus, spravedlnost a mír, finance, lidská práva – hlavně žen, Laudato si, formaci mladých řeholníků, ochranu dětí, mládež. Takže mám na starosti po příští dva roky dva sektory

– **MLÁDEŽ A KOMUNIKACI**. Je to zajímavé, protože pastorační mládeže je tady slabá (i když v mnoha farnostech mají skupiny mládeže, nejsou moc dobře formované), a nejslabší je podle těch sdílení na valné hromadě vždy **KOMUNIKACE**. Tak se snažím za ten první měsíc vybudovat něco pro lepší výměnu informací, komunikační síť mezi 100 řeholními rodinami a taky navenek. Můžete se také podívat na naše skromné nové internetové stránky, kde se snažíme zviditelnit zasvěcený život.

Od březnové valné hromady je propojených asi 50 řeholních společenství, všechna jsou viditelná na webu, někteří z toho mají ještě strach. Taky jsem začal s krátkými jednodominutovými videi. Je to

Youtube

Facebook

skromný příspěvek k budování té synodální církve – jít společně – o které sní papež František a s ním také my!

Díky za vaše modlitby pro misionáře na konci světa i za jakoukoliv podporu!

*P. Václav Klement,
salesián Dona Boska*

PANKRÁC - SERVÁC - BONIFÁC

Tři mučedníci žijící ve třetím a čtvrtém století našeho letopočtu, kteří nejsou v lidovém pojetí příliš oblíbeni. Je to proto, že jsou označováni jako ledoví muži. Jejich památku totiž slavíme v polovině května, kdy ještě mnohdy přichází mrazy, které ničí mladé rostliny i květy, a tím celou úrodu. Jistě tito vynikající světci a mučedníci za projevy přírodních jevů vůbec nemohou, a proto je potřeba si osvětlit jejich skutečnou úlohu v církvi, pochopit a uznat přínos podstaty jejich mučednictví pro víru v Ježíše Krista a inspirovat se příkladem jejich víry.

PANKRÁC

Legenda vypráví o Pankráci, že se narodil jako syn váženého křesťanského Říma-

na okolo roku 290 ve Frýgii v malé Asii. Brzy po jeho narození mu zemřela matka, rok nato otec. Pankrác byl přijat a vychován strýcem. Kolem r. 309 odešli Dionysius a Pankrác do Říma. V té době vládl jako císař krutý pronásledovatel křesťanů Dioklecián. Přiznání ke křesťanské víře se rovnalo odsouzení k smrti. Pankrác se však nedal zastrašit a svým zděděným majetkem se snažil zmírnit utrpení křesťanů, zvláště osud zajatých věřících. Brzy byl však vyzrazen a zatčen císařovým místodržícím. Předtím ještě rozdál své celé jmění mezi křesťany. Císař Dioklecián slíbil Pankrácovi všechny životní výhody, když odpřisáhne odpad od křesťanské víry. Chlapec ve svých 14 letech se však nedal od své víry odvrátit. Šílený hněvem nad touto vytrvalostí vyslovil nakonec Dioklecián nad Pankrácem rozsudek smrti.

12. května roku 304 (to byl nejstrašnější rok pronásledování křesťanů císařem Diokleciánem) byl Pankrác veřejně sťat. Až do posledního okamžiku velebil odvázně Ježíše Krista. Mrtvolu mladého mučedníka nechali pochopové ležet napospas psům. Jedna křesťanka se ujala s nebezpečím života Pankrácova těla a zanesla ho k Aureliově cestě do tamějších katakomb, kde ho pochovala skupina věřících. Nad jeho hrobem postavil papež Symach v roce 500 kostel na Pankrácovu počest. Byl to předchůdce stavby dnešní baziliky sv. Pankráce za hradbami.

Pankrácův kult je rozšířen skoro v celé Evropě. V Německu vzkvetl především v 10. století potom, co císař Arnulf z Korutan připisoval dobytí Říma Pankrácově přimluvě. Rozšířením Pankrácových reli-

Pankrác

Servác

Bonifác

kvíí bylo uctívání ještě podpořeno. Někdy se počítá ke 14. pomocníkům v nouzi. Prvokomunikanti ho vzývají jako svého patrona, je patronem ve Francii.

SERVÁC

Řada takzvaných ledových světců pokračuje 13. května sv. Servácem, jediným známým biskupem v Tongernu v Belgii. Jako lidový světec je vzýván: Sint Servaas - proti škodám z mrazu, což spočívá v tom, že v mnoha letech přichází uprostřed měsíce května ještě jednou vlna zimy, která ohrožuje mladé rostliny a květy.

O Servácově životě je jen málo jistých údajů. Víme, že pocházel z Východu, pravděpodobně z Arménie, a přišel na svět na počátku 4. století. Asi kolem r. 340 byl jmenován biskupem v Tongernu. Na četných synodách je zapsán jako účastník, např. v Sardice (Sofii) r. 343 a v Rimini r. 359. Během prvních let své biskupské služby patřil Servác k nejtvrdějším odpůr-

cům arianismu. Zemřel 13. května 384 v Maastrichtu. Legenda říká, že cítil přicházet svou smrt, a proto šel do Maastrichtu, protože tam chtěl být pohřben. Jiná tradice říká, že Servác zemřel mučednickou smrtí.

Servácovo uctívání doznalo velkého rozmachu po vpádu Vandalů v roce 406, který prý předpověděl. Od 6. století byl Servácův kult rozšířen v celé západní Evropě, zvláště v oblasti Rýna a Mosely. Servácův hrob v kostele sv. Serváce v Maastrichtu se stal ve středověku jedním z nejvýznamnějších poutních míst. Chrám posvěcený r. 1039 je nejstarší v Holandsku vůbec a jediný v zemi, který byl postaven nad hrobem světce. Kostel a hrob navštívil i Karel Veliký, Jindřich II., Karel Martel a velcí světci Bernard z Clairvaux a Norbert. Zcela zvláštní význam má v Maastrichtu takzvaná posvátná pouť, která začala znovu r. 1990. Již brzy po vysvěcení kostela, kde jsou uloženy světcovy tělesné pozůstatky, slavili věřící 13. května „posvícení

ostatků“, které se vyvinulo střídavě s Cáchami a Kornelimünsterem v posvátnou pouť. Od konce 14. století je doloženo uctívání ostatků v sedmiletém rytmu. Svůj vrchol zažila tato tradice koncem 15. století, když se asi r. 1496 přes 100 tisíc poutníků zúčastnilo maastrichtské Servácovy slavnosti. Při procesí, zvaném ommeegang je nesena ulicemi Servácova hlava, pektorál, berla, patena a kalich. Servác je znázorňován většinou v biskupském oděvu, často s brýlemi a knihou jako znaky učnosti, někdy také s berlou a klíči. I dřeváky jsou mu občas přidávány, protože podle legendy byl prý zabit touto botou.

BONIFÁC Z TARSU

Bonifác je uctíván spolu s Pankrácem, Servácem a krajově i s Žofí jako ledový světec. O jeho životě a působení nejsou ovšem žádné historické zprávy, většina údajů je legendární. Podle nich přišel prý Bonifác z pověření jedné bohaté Římanky do Tarsu v Malé Asii (dnes Turecko), aby tam vyhledával ostatky mučedníků. V Tarsu zažil Bonifác, dosud pohanské víry, jak mnozí křesťané jsou mučeni a usmrcováni. Pod vlivem tohoto zážitku se obrátil ke křesťanské víře, veřejně to vyznal a podstoupil pak rovněž mučednictví. Byl prý usmrcen ve vařící směle. Legenda vypravuje, že Bonifácovi průvodci přinesli Římance, která je pověřila úkolem, jeho vlastní ostatky a Římanka je pochovala ve Věčném městě na Latinské cestě. To vše se prý událo kolem r. 306. Bonifácova památka byla později stanovena na 14. května.

Bonifácův svátek je doložen už od 10. století. Velký Bonifác, apoštol Němců, který

konal misie v 8. století, se jmenoval podle Bonifáce z Tarsu. Bylo to proto, že jeho vyslání jako misionáře se odehrálo 15. května 719, den po památce Bonifáce z Tarsu. Ve východních znázorněních je vidět Bonifáce jako mladého muže, kdežto v západních jako staršího a s vousem. Zobrazováno je téměř vždy mučednictví. Bonifác umírá ve vařící směle.

Věřím, že je nutné neustále si připomínat životy světců, kteří neváhali zemřít pro víru v Ježíše Krista, i v naší době a prostředí, kde nám přímo smrt nehrozí, a pevně žít v souladu s Božími příkázáními, v lásce ke všem. Abychom dokázali být milosrdní a shovívaví, nechovali se k sobě navzájem jako nepřátelé, dokázali si odpouštět, a neztratili tak život věčný.

TECHNICKÁ SPRÁVA FARNOSTI

Vážení farníci, přinášíme vám stručné informace z oblasti technické správy.

Nejprve k avizovaným pracím okolo fary – pro stavbu pergoly aktuálně probíhá zpracování projektové dokumentace. Výměna části plotu s brankou a vjezdovou bránou při ulici Nopova již byla započata, hotovo by mělo být ve druhé polovině května.

Z proběhlých činností dále zmiňme kompletní přeladění varhan v kostele. Kromě pokračování prací okolo fary nás naopak nově čeká plánování opravy kapličky na ulici Táborská.

Antonín Mareš

Sv. Terezie z Lisieux:
Proč miluji tě, Maria
(úryvek)

*Tuto báseň píše sv. Terezie
v květnu 1897, v měsíci Panny
Marie. V pětadvaceti slokách
líčí chronologicky skutečný
Mariin život a jejím jediným
vodítkem je evangelium.*

Maria, chtěla bych zpívat, proč miluji tě,
proč při tvém jménu se mé srdce rozplesá
a proč se nevylekám, pomyslí-li skrytě
na velikost, kterou ti dala nebesa.

Kdybych o velebné tvé kráse rozjímala,
o kráse zářivé, jež předčí světců jas,
pak bych se uvěřit, že jsem tvé dítě, bála
a oči před tebou klopila pro úžas...

Když anděl z nebe ti nabízí stát se Matkou
vševládnoucího Boha, vidím tajemství,
ty dáváš přednost před tou výzvou hořkosladkou
pokladu nezměrnému, jímž je panenství.
Chápu, že duši tvou, Neposkvrněná Panno,
nad pobyt v nebesích si zamiloval Pán,
že sladké, pokorné tvé duši bylo dáno
pojmouti Ježíše, ten Lásky Oceán!...

Má milovaná Matko, ačkoliv jsem malá,
Všemohoucího mám, jako ty, v objetí.
Proč by se moje slabost strachovala,
vždyť poklad matky vždycky patří dítěti.
A já jsem tvoje dítě, Matko moje milá,
což nepatří mi ctnost, síla a láska tvá?
A když mi do srdce vstoupí Hostie bílá,
tu Ježíš myslí, že u tebe spočívá!...

Již brzy rajský zpěv slyšet mi bude přáno,
již brzy uvidím tě v krásných nebesích.
Ty, jež jsi s úsměvem vítala moje ráno,
přiď, Matko, s úsměvem i v stínech večerních.
Teď už se nebojím tvé slávy ani skrytě,
s tebou jsem trpěla a toužím nyní jen,
Maria, na tvém klíně pět, proč miluji tě
a opakovat ti, že jsem tvým dítětem!...

SIARD – Zpravodaj křesťanů z Juliánova, Vinohrad a Židenic
Vydává Římskokatolická farnost u chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Nopova 84, 61500, Brno, tel. +420 731 402 622.
Připravuje redakční rada, za obsah článků odpovídá autor. E-mail redakce: siard@farnostzidenice.cz

ZPRAVODAJ JE NEPRODEJNÝ, URČENO VÝHRADNĚ PRO VNITŘNÍ POTŘEBU

Finanční příspěvky pro farnost lze zasílat na účet č. **29 00 49 19 16/2010** nebo na účet určený pro dary – **21 00 49 19 18/2010**
k určení účelu daru slouží specifický symbol – více na www.farnostzidenice.cz

Variabilní symbol : Vaše IČO nebo rodné číslo